

VADER EN KIND.

Op een der rampzalige morgens van dezen rampzaligen tijd ging het stoomschip Koningin Emma ten gronde.

Het gebeurde vóór 't ontbijt. Terwijl de vaders, gekleed al, de enge hutten ontvloden waren en met elkaar een morgenpraatje hielden op het dek. Terwijl de moeders bezig waren aan haar eigen toilet en dat hunner kinderen, zich reppend om straks klaar te zijn, als de ontbijtblas luidde.

Ze waren *niet* klaar, nog lang niet klaar, toen daar de doodschrik kwam — de ontploffing en dadelijk daarop de kreet: Het zinkt!

Geen paniek, stond er in de kranten. Er was geen paniek. — Neen, dat begrijpt ge wel, dat is natuurlijk allemaal heel kalm en plezierig toegegaan. De vaders vlogen naar beneden — de moeders namen hun kinderen op en mee, zoo maar uit hun bedjes. — Dienstpersoneel redde zich met kinderen. Er stond een moeder op 't dek, die weigerde het schip te verlaten, eer ze te midden der menigte, reeds in de booten gezeten, haar vijf kinderen, *alle vijf* herkend had.

Geen paniek! Het is net zoo'n verhaal als van die altijddoor gebombardeerde steden, waar de menschen kalm blijven wandelen onder het bombardement, en babbeltjes opzetten op de open pleinen, alsof een lenteregen daalde op de stad.

Goed dan. Geen paniek. Een jonge vader had in de hut zijn „doodziek” vierjarig dochtertje zoo uit haar bedje in de armen genomen, met deken en al. De moeder in ochtendgewaad, nam den kleineren broer, die geheel gekleed was.

De vader bleef steeds het zieke kind dragen, het kind, waarvoor ze naar Holland waren gekomen, opdat het genezen kon van de schrikkelijke malaria. Het ging hun goed, het viertal. Ze bleven bij elkaar, door nood en dood heen en na kwartieren, die hun levenslang als een nachtmerrie zullen bijblijven, waren ze op de Batavier zóóveel, een vrachtboot, die schipbreukelingen opnam, zooveel ze torsen kon.

Toen volgden nog twee etmalen van angst en ontbering. Veel te veel menschen op de boot, waar noch eten, noch drinken genoeg was.

De vader hield het zieke kind steeds op den schoot, ook als hij even insluimerde op zijn ongemakkelijke zitplaats.

Het kind zei niets — niets. Gaf geen geluidje van zich. Nam van het karige rantsoen slechts enkele kruimels, enkele droppels.

Toen waren ze in Ymuiden. Aan den wal, den vasten wal. In het vaderland!

De schipbreukelingen moesten door een nauwe uitgang, eer ze zich vereenigen konden met allen, die hen wachten. Het duurde lang, eer er schot kwam in de van-boord-gaande reizigers. De vader stond daar, het vierjarig kind, in het beddengoed gewikkeld, op de armen. Zoo jong en sterk hij was, zoo blijde om het geredde, viervoudige leven, was hij nu toch moede, zeer moede. — Na de ontzettingen, en twee etmalen ontbering. — Nu stond hij daar met zijn vracht, en wachtte.

Hij zuchtte —

Toen kwam daar uit den huif der omgeslagen deken een zwak stemmetje, dat hij gevreesd had, nooit meer te zullen hooren. En het stemmetje vroeg, met een engelachtigen klank van liefde, van erbarmen, van deernis:

„Ben je moe, Pappie?” NANNIE VAN WEHL.